

Af Sune Hvelplund, Senior Director
D. 20. november 2026

Ferring-dommen

Sagsforløb og værdiansættelser

16. december 2003 - Overdragelse
Immaterielle rettigheder overdrages fra det danske Ferring-selskab til det schweiziske søsterselskab med virkning fra d. 1. januar 2024

Ferring : 162,2 mio. kr.

15. januar 2008 - Skatterevision
Skatterevisionen indledes

13. august 2010 – SKATs afgørelse

SKAT: 1.028 mio. kr.

29. oktober 2010 - Klage
Selskabet påklager SKATs afgørelse til Landsskatteretten (LSR).

25. september 2013 – Syn og skøn
Selskabet anmoder Københavns Byret om syn og skøn.

19. maj 2017 – Skønserklæring
Skønsmændene fastsætter en DCF-baseret markedsværdi

Skønsmændene: 574 mio. kr.

14. november 2022 – LSR-afgørelse
Hjemviser sagen til fornyet beregning efter ændrede forudsætninger.

12. januar 2023 – Ny opgørelse
Med afsæt i LSR-kendelse opgør Skattestyrelsen ny værdiansættelse

Skattestyrelsen: 875 mio. kr.

9. februar 2023 – Indbringelse
Landsskatterettens afgørelse indbringes for Københavns Byret

11. juni 2026 – Vestre Landsrets dom
Selskabet får medhold

574 mio. kr. + 10 mio. kr. for Klyx

Juli 2026 – Anke til Højesteret
Skatte- og Vækstministeriet anker til Højesteret

Sagens tema

Vestre Landsret har den 11. juni 2026 afsagt dom i en sag om værdiansættelse af immaterielle aktiver i forbindelse med en koncernintern overdragelse fra det danske Ferring-selskab til det schweiziske søsterselskab Ferring International Center SA. Sagen udspringer af en overdragelse i 2003, hvor det danske Ferring-selskab overdrog rettighederne til produktionen af præparatet Pentasa, der anvendes til behandling af kroniske tarmsygdomme, samt øvrige laksativer. Der er tale om en faktumtung dom, men til trods herfor er der nogle interessante, mere 'generelle' forhold, der er værd at se nærmere på.

Tvisten angik selve værdiansættelsen af de overdragne immaterielle aktiver, men dommen handler også om bevisværdien af syn og skøn, som viste sig at spille en central rolle i sagen. Dommen viser samtidig, at Landsretten har adopteret den skabelon eller totrinsprøvelse, som Højesteret senest har benyttet i Accenture-dommen (SKM.2025.76.HR) og EET-dommen (SKM.2025.295.HR). I begge sager cementerede Højesteret afgrænsningen i Skattestyrelsens mulighed for tilsidesættelse af selskabets transfer pricing-dokumentation, herunder begrænsning i den frie skønsmæssige ansættelse og placering af bevisbyrden, hvilket i øvrigt er i tråd med den oprindelige Microsoft-dom fra 2019 (SKM2019.136.HR). Som ekstra bonus behandler Ferring-dommen også købers skattefordel (TAB), som ikke nødvendigvis skal tillægges salgsprisen i sin helhed – hvilket ellers synes at have været fast praksis for Skattestyrelsen.

Syn og Skøn

Det er ikke hensigten med denne artikel at beskrive skønsmændenes vurdering i detaljer, henset til at Landsretten har dedikeret de første 60 sider af dommen til opsummering af skønsmændenes arbejde. Her begrænses gennemgangen til det mest centrale.

Skønsmændene fik til opdrag at værdiansætte de overdragne immaterielle aktiver på et tidspunkt, hvor Skattestyrelsen allerede havde afvist selskabets ansættelse på 162 mio. DKK og i stedet havde udarbejdet sin egen værdiansættelse ud fra en DCF-analyse, hvor de anvendte vækstrater stammede fra selskabets interne "Business Plan 2003". På denne baggrund havde Skattestyrelsen værdiansat den overdragne værdi til 1.028 mio. DKK. Skønsmændene ønskede at fastslå en "Fair Market Value", som forudsætter en værdiansættelse, der tilgodeser køber såvel som sælger. For at udsøge en værdi, som også kan accepteres af køber, var det skønsmændenes vurdering, at de anvendte vækstrater burde nedjusteres for at moderere den "hockeystick"-vækst, som selskabet havde lagt til grund. Det skete blandt andet ved justering ud fra særlige "Ferring-specifikke risici". Problemet var nemlig, at produktionsforholdene i Danmark var, som skønsmændene valgte at udtrykke det, "ude af god kontrol". Fabrikken havde svært ved at producere tilstrækkelige mængder i acceptabel

kvalitet. I tidligere indkomstår kunne langt fra alle ordrer imødekommes, og det var ikke muligt at udvide fabrikken grundet placeringen i det, der over tid var blevet en del af Vanløse 'bymidte'.

Selskabets forventninger i "Business Plan 2003" var derfor måske mere et udtryk for sælgers ønsketænkning, eller et udtryk for hvad der potentielt kunne sælges, hvis de altså havde været i stand til at producere i den mængde. Af samme grund dannede "Business Plan 2003" grundlag for beslutningen om at etablere en ny tidssvarende fabrik i Schweiz. Skønsmændene konkluderede, at en uvildig køber næppe ville acceptere sælgers ønskepris, særligt når sælgers forventninger til vækst ikke stemmer overens med historiske salgstal, som nøje fulgte det forventede forbrug baseret på antallet af patienter med kroniske tarmsygdomme. Skønsmændene modererede derfor vækstraterne lagt til grund i Skattestyrelsens DCF-analyse til et niveau svarende til, hvad en uvildig køber ville acceptere, henset til de "Ferring-specifikke risici".

Skønsmændene nåede på den baggrund en værdiansættelse på 574 mio. DKK, hvilket skal ses i forhold til Skattestyrelsens "konservative" værdiansættelse på 1.028 mio. DKK. Nye oplysninger under sagen betød, at Skattestyrelsen mente, at værdiansættelsen i virkeligheden burde have været 1.324 mio. DKK. Skattestyrelsen var dog begrænset af de gældende fristregler og var derfor forhindret i at udstede en ny agterskrivelse for indkomståret 2003.

I 2010 påklager det danske Ferring-selskab Skattestyrelsens afgørelse til Landsskatteretten i 2010 og anmoder Københavns Byret om syn og skøn i september 2013. Herfra går der ni år, førend Landsskatteretten træffer sin afgørelse i november 2022. En væsentlig andel af denne lange periode må tilskrives syn- og skønsprocessen.

Helt generelt må en skønserklæring anses for at stå stærkt, så længe der ikke kan påvises objektive eller faglige fejl, herunder misforståelser af sagens faktiske og retlige forhold. Hvis skønsmændene endvidere anerkendes som uvildige og i besiddelse af de rette faglige kvalifikationer, vil en domstol eller anden afgørende instans være tilbageholdende med at tilsidesætte en sagkyndig vurdering, særligt når der som i nærværende sag, er tale om et teknisk komplekst forhold. Det skal dog holdes for øje, at syn og skøn forlænger sagsgangen.

Landsskatteretten er dog ikke juridisk bundet af skønsmændenes konklusion, hvilket også kom til udtryk i afgørelsen. Selskabet havde oprindelig værdiansat de immaterielle aktiver efter Goodwillcirkulæret (162 mio. DKK), hvilket nok havde givet en lidt for "optimistisk" værdiansættelse. Det var derfor ubestridt i Landsskatteretten, at denne værdiansættelse ikke var korrekt, og at DCF-metoden skulle finde anvendelse.

Her stoppede enigheden parterne imellem. Landsskatteretten kunne ikke se, hvorfor selskabets egne vækstrater på kort sigt (2003-2008) ikke skulle finde anvendelse uden de svært kvantificerbare justeringer, som skønsmændene havde foreslået. Skattestyrelsen blev derfor sendt hjem for at beregne en ny værdi baseret på vækstraterne i "Business Plan 2003".

Men som man til tider ser, ynder Landsskatteretten at give en håndsrækning til begge parter i sagen. For perioden efter 2008 skulle Skattestyrelsen således anvende de langsigtede vækstrater fra skønsmændenes DCF-beregning, som Landsskatteretten anså for mere realistiske end de langsigtede vækstrater i Skattestyrelsens egen DCF-analyse. Det gav en endelig værdi på 875 mio. DKK. Det var på denne baggrund, at det danske Ferring-selskab indbragte sagen for Vestre Landsret.

Vestre Landsret

Det er særdeles tillidsvækkende at se, at Landsretten anvender samme totrinsprøvelse, som Højesteret anvendte i Microsoft-dommen, som siden blev formaliseret i Accenture-dommen af 9. januar 2025 og senest gentaget i EET-dommen af 21. maj 2025.

Først fastslås det, at faglig uenighed om metode og forudsætninger ikke i sig selv gør transfer pricing-dokumentationen væsentlig mangelfuld. Desuden fastslår Landsretten, at den omstændighed, at det danske Ferring-selskab anerkendte, at skønsmændenes værdiansættelse skulle lægges til grund, ikke i sig selv kan begrunde en adgang til skønsmæssig ansættelse. Her henviser Landsretten specifikt til Adecco-dommen (SKM2020.303.HR) og bestyrker således gældende praksis om en høj tærskel for Skattemyndighedernes adgang til den fri skønsmæssige ansættelse. Konsekvensen er, at bevisbyrden forbliver hos Skatteministeriet (nu 'Skatte- og Vækstministeriet').

Dernæst vurderes det, om Ministeriet konkret har godtgjort, at den anvendte værdiansættelse ligger uden for armslængderammen. Det er ikke tilstrækkeligt at opstille en anden, muligvis lige så plausibel, værdiansættelse. Ministeriet skal godtgøre, at skønsmændenes resultat ligger uden for armslængderammen. Der er ingen tvivl om, at Landsretten tillægger skønsmændenes vurdering betydelig vægt, hvilket også fører til, at Ministeriet ikke anses for at have løftet sin bevisbyrde. Det danske Ferring-selskab vinder derfor sagen i Landsretten.

Som en ekstra bonus tager Landsretten desuden stilling til værdien af købers skatteaktiv (TAB). Her spiller skønsmændenes vurdering igen en væsentlig rolle. I deres vurdering har skønsmændene anført, at en "Fair Market Value" ikke opnås, hvis købers skattefordel i sin helhed tillægges købesummen. Skønsmændene mener, at skattefordelen, ud fra de konkrete forhold, mest rimeligt bør deles ligeligt mellem køber og sælger. Skønsmændene fastholder denne vurdering overfor

Landsretten, og på baggrund heraf finder Landsretten, efter en samlet vurdering, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte skønsmændenes vurdering. Resultatet er interessant, fordi det ikke harmonerer med Skattestyrelsens gængse praksis, hvor TAB automatisk tillægges salgssummen i sin helhed. Dog viser vores erfaring med Skattestyrelsen, at netop dette forhold i visse tilfælde kan forhandles, hvilket nu understøttes af domspraksis.

Afsluttende bemærkninger

Skatte- og Vækstministeriet har efterfølgende anket Landsrettens dom til Højesteret. Det er naturligvis hverken sagligt eller formålet med denne artikel at forsøge at forudsige udfaldet i Højesteret. Dog kan der, uden at nærme sig ren spekulation, peges på nogle faktuelle forhold, som kan komme til at spille en rolle i ankesagen.

Landsretten har adopteret Højesterets totrinsprøvelse, som Højesteret har formaliseret i sin seneste retspraksis. Det er derfor vanskeligt at forestille sig, at Højesteret vil fravige denne metode i Ferring-sagen.

Under denne antagelse bliver første stop på rejsen en vurdering af, om transfer pricing-dokumentationen var mangelfuld "*i et sådant omfang, at den kunne, sidestilles med manglende dokumentation*". I denne forbindelse kan navnlig tre mulige argumentationsspor for Ministeriet fremhæves:

- **Goodwillcirkulæret og grov uagtsomhed:** Ministeriet kunne argumentere at det danske Ferring-selskab må anses for at have handlet groft uagtsomt, idet selskabet allerede på tidspunktet for udarbejdelsen af værdiansættelsen burde have vidst, at en værdiansættelse baseret på Goodwillcirkulæret ville nå til en unaturlig lav værdi. Det ændrer dog ikke på det faktum, at det efter domspraksis blot vil anses som 'faglig uenighed', der ikke i sig selv gør transfer pricing-dokumentationen mangelfuld i en grad, der kan sidestilles med manglende dokumentation.
- **Den efterfølgende anerkendelse af DCF og skønsmændenes resultat.** Ministeriet kan også forsøge med en påstand om, at det danske Ferring-selskab ikke bør klare frisag, når DCF-analysen som metode og skønsmændenes værdiansættelse først anerkendes mere end et årti efter ansættelsestidspunktet. Det ændrer dog ikke det forhold, at Højesteret generelt vil være tilbageholdende med at tilsidesætte en sagkyndig vurdering, der i øvrigt anses for kompetent og uden påviste objektive eller faglige fejl.
- **Tetra Pak-dommen.** Ministeriet kan også forsøge at henvise til Tetra Pak-dommen (SKM2021.251.HR), som Ministeriet med begrænset held henviste til i Accenture-sagen. Det samme gjorde sig gældende i CA Software dommen (SKM2026.409.ØLR), ligeledes uden held. Denne dom er dog endnu ikke blevet vurderet af Højesteret. Tetra Pak-sagen tilhører da også en helt anden liga, da her hverken forelå en transfer pricing-politik eller dokumentation til at understøtte transaktionen mellem den danske producent og koncernens salgsselskaber. Det synes derfor vanskeligt for Ministeriet at finde nogen form for støtte i Tetra Pak-dommen i nærværende sag, da sagen på dette punkt snarere synes sammenlignelig med Accenture- og CA Software-dommene.

Allerede i Microsoft-dommen har Højesterets praksis fastlagt en høj tærskel for tilsidesættelse af transfer pricing-dokumentationen. Skattemyndighederne må naturligvis gerne være uenige i metodevalg og udførelse, men det alene giver ikke adgang til en fri skønsmæssig ansættelse. Ministeriet må derfor anses for at få det mere end svært i forsøget på at løfte det første trin af totrinsraketten.

Det andet stop på rejsen afhænger af Højesterets helhedsvurdering af det danske Ferring-selskabs dokumentation. Hvis dokumentationen vurderes som fyldestgørende, ligger bevisbyrden hos Ministeriet. Dette vanskeliggør opgaven for Ministeriet, som formentlig i dette tilfælde vil forsøge at anfægte skønsmændenes vurdering og gøre gældende, at den lider af objektive, faglige fejl eller væsentlige misforståelser af faktiske eller retlige forhold. Ministeriet står dog overfor en svær, hvis ikke umulig, udfordring, da Højesteret som udgangspunkt vil tillægge skønsmændenes vurdering stor vægt.

Hvis dokumentationen derimod bliver anset som væsentligt mangelfuld, må Skattestyrelsens værdiansættelse anses som en lovlig skønsmæssig ansættelse, og bevisbyrden påhviler dermed det danske Ferring-selskab. Her vil skønsmændenes vurdering således alene indgå som led i selskabets bevisførelse, men vil fortsat stå stærkt. På baggrund af hidtidig domspraksis synes det svært at forestille sig, at Højesteret vil tilsidesætte selskabets transfer pricing-dokumentation uden nye tungtvejende beviser.